

MEDUZA POPRAVLJA SAMOPOUZDANJE RADEĆI PLETENICU OD ZMIJA

Zmija govori drugoj zmiji, govori trećoj zmiji, četvrtoj:

U vakuumu otete ljepote vidimo
kako se dan rastvara kao orah
kad udariš glavom o zid,
ali nećeš unutra pronaći boga
ili djevojčicu koja se skokom s ljuljačke
zarazi akrofobijom
Nisi jedina koju ne razumijemo,
ventilator potiskuje tjeskobu srpnja u lice,
a ne može prevesti ljeto
Zbilja, ljepota ti je otopljenja u zmijinu duljinu,
ali ne znaš što je metar
Uvijek je potrebno za nečim žaliti
da se lakše podnesu sitne prolaznosti
U opranoj kosi izgleda se čudesna mizantropija,
koliko toga šampon može odvezati iz glave

Što možeš učiniti s okamenjivanjem kože
i infracrvenim senzorima?

Vidimo kako si progutala stado ovaca,
njihova vuna mekeće čudesnu toplinu,
ali prsti su ti hladni

kao da uvijek iznova naslućuju:

U hramu je tišina izdubila prozore
i pod jezikom razmotala u bogu
odlučnost da te razlomi

Tvoj bog je silovatelj, ali je bog
i svoj grijeh prebacuje na tvoj jezik

Je li ti gležanj bio preglasen?

Koljena preotkrivena?

Jesi li pogledala prenaplo u pod?

Jesi li presporo?

Metamorfoza kose u zmiju slična je
pitanju slobodne volje u ustima determinista,

kao kad bez karte uđeš u vlak
da saviješ kičmu u bijeg
pa te kondukter uhvati
Kao kad uđeš u biljku da naučiš šutjeti,
ali te cvijet preduhitri

KVANTNA PEPELJUGA

Jajnici orbitiraju zbog mramora,
smrznuta šutnja uspinje se bosonogoj u toplinu
Bez gaćica razumije
da svaku ženu napusti koža,
dok pere muževa leđa
ili u nju penetrira četverokaratna kruna
Ptice iz srca polijeću na autopilotu
i po tko zna koji puta
promišlja sestre
kao neprežaljenu toplinu
sigurna da joj nedostaju
kao što svakom nedostaje
batina koja je bila predvidiva

Njen život nestabilan je pogled
na usamljeno listopadno stablo
Vrane zaslađuju vrijeme
glasnim raspravama
Kad ih čuje, umišlja prijateljice
s kojima dugo govori o ljubavi u metaforama,
da se ogradi od slutnje nesretnosti
Kaže da je ljubav zaklana perad
ili prostrijeljeno krilo
Moguće su razne interpretacije
U krevetu dan napet
do iznemoglosti,
namještaj izdiše lijenost
Dosadno je, ako ne i opasno,
kad princ dolaskom
ohladi kisik do kondenzacije
utapajući je zagrljajem

Njen kontinent sabijen u neispričano tijelo
Strahovi su sobe kojima tapkaju
žene učajurene u neispravne metke,
žene – oblaci za privatnu kolekciju obzora

I sve bi to bilo dovoljno
da je nebo moguće
ugraditi pod kuću

VLAKOVI ILI O LJUBAVI PJESNIKINJE PREMA VRONSKOM

U brzoj kretnji vlaka
sumaglica razrjeđuje interpunkciju
i oblik životinja kraj ceste
Krajolik besmisleno definiran
kao metafora ili slijepa ulica,
izraslina na čelu grada koji uz cestu uzgaja
torzo šume ili pjesmu,
božje kašljeve u električnoj mreži

Šutnja je pokušaj istovremenosti svih mogućih ishoda,
tako putovanje razgrađuje tijela
U jednoj od izglednih stvarnosti
razbijena rečenica upravo je osvijetlila galaksiju
i ja sam ta suicidalna jedinka iz roja mušica
koja nadglasava prepirku s tračnicama

Trebala sam znati da je urednost, ne ljubav
ispravan način komunikacije sa svijetom
Pedantno složene kosti, godišnja doba, metamorfoze
pjesme poredane po abecedi, herbarij
Nešto između nas opustošilo je polja žitarica,
sada smo afrička glad i neimaština,
preseljeni iz srca u izlizana sjedala
da uzgojimo bliskost, razvodnjeni

Prije nego svemir ponovno zažmiri
reci mi, Vronski,
jesu li ti prsti još u mom mesu?